

MATAR EL MEU PARE

CARINA BERGFELDT
MATAR EL
MEU PARE

Traducció de Marc Delgado

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *FADERSMORD*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2013
© CARINA BERGFELDT, 2012
© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: MARC DELGADO, 2013
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1791-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 21.835-2013
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: REINBOOK

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A en Per

El judici final

Finalment està estès a terra, als seus peus. Immobilitzat, amb vuit rotlles de paper film, sobre el llit de campanya de color blau que havia comprat a l'Ikea per quatre-centes noranta-nou corones.

Contempla les bandes amples de plàstic transparent, embolicades al voltant d'aquell front. Al voltant d'aquell cos nu.

Del pit.

La panxa.

Els genolls.

I els turmells.

Està bastant segura que quan es desperti no es podrà alliberar.

Segueix la respiració de l'home que té estirat al davant, fortament drogat. Ignorant la posició increïblement incòmoda en què es troba el seu cos immobilitzat. Ignorant-la, per ara. Però aviat sabrà què passa. D'aquí a poc tot quedarà clar.

Tanca els ulls i retrocedeix mentalment dia a dia fins a l'1 de gener.

Com ha esperat aquest moment.

Setanta-vuit dies. O tota la vida, depèn de com es compti.

No el vol despertar. Encara no.

No té cap pressa.

No cal precipitar res del que ha d'ocórrer en les properes hores.

Per matar-lo s'ha de prendre el temps que calgui.

*Dos mesos i disset dies abans,
dissabte, 2 de gener de 2010*

Els secrets signifiquen tant com la persona amb qui
esculls compartir-los.

El primer que volia fer el matí que tot va canviar era girar-me cap a ell i explicar-l'hi. Dir-l'hi. Contar-l'hi tot. Buidar el pap. No hi havia ningú altre al món amb qui desitgés tant compartir el secret.

Però no ho vaig fer.

Vaig deixar que es quedés en justament això. Un secret. Una cosa que un cop passada i per tota l'eternitat quedaria entre nosaltres. Que s'introduiria entre tots dos. Obriria una petita esletxa en la confiança mútua, on apareixeria un buit. S'hi instal·laria. I començaria a créixer.

No tenia elecció.

Em vaig llevar, em vaig vestir, me'n vaig anar a treballar.

I era conscient que res no tornaria a ser com abans.

Dissabte, 2 de gener de 2010

El termòmetre que hi havia a l'altre costat del vidre marcava setze graus sota zero. Havia nevat. La primera nevada de l'any. La Julia Almliden va haver de forçar la vista per poder llegir els números perquè la finestra que donava a l'aparcament desert de Mörkegatan, a la localitat de Skövde, estava coberta de gel.

Va posar el dit contra el vidre per veure si els petits cristalls refulgents s'havien format per la part de dins o per la de fora.

El glaç no es va desfer quan l'hi va deixar. O sigui que a l'exterior. La Julia va riure per sota el nas. El gel es podria ben bé haver format per dins.

El departament de comptabilitat del diari retallava en tot allò en què es podia retallar. Bolígrafs, llibretes, hores extres. Calefacció.

Aquell hivern la cosa havia quedat especialment palesa. La temperatura dins de la redacció mai no superava els divuit graus. Resultava impossible escriure un article amb cara i ulls. Per tercera vegada va haver de pressionar

una tecla per evitar que l'ordinador entrés en repòs. Com a mínim semblaria que estava treballant.

La Julia va sospirar.

Les restes del dinar de Nadal poden.

Però a la família tan sols els queda acostumar-se a aquesta fortor repugnant que els pica a la cara cada vegada que obren la porta.

Els escombriaires es neguen a apropar-se a casa de la parella perquè tenen por del llop que s'ha ensenyorit del bosc.

«No pot ser pas tan difícil», va murmurar per a si mateixa mentre marcava i suprimia les tres darreres frases.

La Julia Almliden es va girar i va mirar de cua d'ull la seva companya Ing-Marie Andersson. Estava asseguda en la mateixa postura de sempre. Amb la mà dreta estrenyia el jersei de punt a l'altura del pit i amb l'esquerra navegava per Internet. L'Ing-Marie aviat compliria quaranta anys, però feia la impressió de tenir-ne tres o quatre més. Tenia una aparença ordinària. Cabells esbullats d'un ros panotxa tallats *à la garçon* que li deixaven el clatell a la vista. Pell blanca i pigada en una cara que ben poques vegades portava maquillatge. El cos esprimatxat de la periodista de successos normalment s'amagava sota jersis gruixuts de punt de colors discrets i neutres. Preferiblement marrons.

«Bé, això de “periodista de successos” és una interpretació un pèl massa benèvola», va pensar la Julia. Més enllà de les baralles entre borratxos a l'exterior del Borgrens, algun robatori amb violència esporàdic a Ryd i totes les denúncies per maltractament, a Skövde no hi passava gaire res. Però una part de la feina de l'Ing-Marie, a banda d'estar al corrent del que succeïa al municipi,

era fer la trucada diària a la comissaria de policia. Es tractava d'una tasca que la seva companya es prenia molt seriosament i, sobretot, que preferia a la resta de les seves responsabilitats.

L'Ing-Marie no es presentava mai com la reportera que cobria les notícies municipals i provincials, sinó sempre com a periodista de successos, cosa que provocava un petit somriure burleta a la Julia. Malgrat que el cap no hi havia donat el consentiment, l'Ing-Marie havia encarregat unes targetes de visita amb aquell càrrec, però també era cert que se les havia pagat de la seva pròpia butxaca. Les guardava en una capseta blanca al damunt de la taula, al costat de les targetes que havia costejat el *Västgöta-Nytt*.

De vegades l'Ing-Marie n'agafava una de les seves i es posava a toquejar-la. Aquell dia, però, semblava immersa en alguna altra cosa. La Julia estava segura que si s'inclinava cap endavant i donava un cop d'ull a la pantalla de l'ordinador de la seva companya hi trobaria un logotip de CSI. Totes tres sèries eren les preferides de l'Ing-Marie, i la periodista de successos sovint es queixava de la manca d'assassinats de la categoria de Nova York, Miami o Las Vegas que patia Skövde. L'Ing-Marie era generalment una dona molt reservada, però quan obria la boca durant les reunions matinals sovint era per brindar als seus companys un petit resum del que havia passat a les nou del vespre del dia anterior al Kanal 5. Es tractava de cossos devorats pels alligàtors, màquines escurabutxaques greixades amb cianur o taxistes que transportaven un cadàver al portaequipatge d'aquells taxis grocs tan característics.

A la Julia li va passar pel cap que la seva companya també es devia sentir molt decebuda de la poca capacitat que mostrava la ciutat de Skövde a l'hora de contribuir-hi amb un Horatio Caine, un Mac Taylor o un Gil Gris-

som. No tenia la més remota idea de si l'Ing-Marie estava sortint amb algú, la periodista de successos mai no explicava res sobre la seva vida privada, però a la Julia li costava creure-ho. Fos com fos, la seva companya no tenia fills ni s'havia casat mai, en un atac de curiositat ho havia comprovat donant un cop d'ull al registre civil. Feia la sensació que l'Ing-Marie vivia amb el somni de resoldre un gran cas d'assassinat i creia que quan això passés tota la resta hi aniria al darrere.

La Julia es va obligar a apartar la vista de la seva companya i a tornar-se a concentrar en la pantalla de l'ordinador i en aquella entradeta que s'entestava a no sortir. En aquell moment no tenia temps per a tots aquells romanços.

Es va clavar una bufetada forta a la galta i mentre encara sentia l'escalfor roent es va concentrar en la feina.

El pernil de Nadal s'ha florit.

El llamàntol de Cap d'Any és un esquelet pudent.

—Esperem que passin abans de les arengades de Sant Joan —s'exclama un Herman Johansson resignat.

Durant dues setmanes, els escombriaires han fet boicot a la casa de la família.

La Julia va somriure. Tot se solucionaria.